

det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), fremkom med under sin Tale her i Tinget. Han pointerede nemlig, at Socialdemokratiet selvfølgelig stod paa sin specifikke Samfundsopfattelse, og at denne ikke i mindste Maade var forandret, selv efter at vi have faaet en radikal Venstregering. Nu er dette jo en i sig selv saa selvfølgelig Ting, at man ikke skulde tro, at den kunde have vakt Forbavselse hos noget af Tingets Medlemmer. Men fra forskellig Side har man draget denne Udtalelse frem og sagt til de øvrige her i Salen: Have I lagt Mærke til, hvad Socialdemokratiets Ord fører udtaler? Han siger virkelig, at Socialdemokraterne fremdeles ere Socialdemokrater! Det er ganske mærkværdigt, at man har undret sig over dette. Er det, fordi man slet ikke mere kan tænke sig, at et Parti vedblivende kan fastholde sin en Gang antagne Opfattelse? Man skulde jo næsten tro det; thi ellers var der jo ikke Spor af Grund til at undre sig over, at vi fremdeles staa paa den Samfundsopfattelse, at vi med Tiden blive tvungne til at gaa over til en helt ændret Form for Samfundets økonomiske Basis. Naar man har anført denne Udtalelse, har det vel nærmest været for ligesom at sige til Regeringen: Vel er der blevet tilsagt Eder Støtte fra Socialdemokratiet, men læg Mærke til disse Udtalelser, de tyde paa, at I ikke skulde regne ret meget med den Støtte. Nu er det ganske mærkværdigt, at da vi i sin Tid arbejdede for og sammen med Reformpartiet, vare de vel vidende om, at vi havde en helt anden Opfattelse af Samfundsforholdene end de. Den Gang senere det ikke dem, og vi forlangte heller ikke, at Reformpartiet den Gang, og vi forlange lige saa lidt, at det radikale Venstres Regering nu skal arbejde for specifikke socialistiske Opgavers Løsning. Det eneste, vi forlange, er dette, at de tro holde fast ved det Program, de en Gang have skrevet, at de fortsætte det uden Slinger i Valsen. Og vi have Grund til at tro, at dette vil ske, for det første, fordi jeg for mit Vedkommende aldeles bestemt tror paa, at de Personer, som sidde i det radikale Venstres Regering, slutte sig af hel og fast Overbevisning om deres Program, og at de langt hellere ville foretrække at gaa fremfor i mindste Maade at svigte det, de have sat som deres Opgave. Derom tvivler jeg ikke. Men det vilde af en anden Grund ogsaa være ganske meningsløst, om det radikale Venstre vilde vige paa dette Punkt. De have jo i saa

Henseende faaet en Lære af selve Reformpartiet, som nu er skrumpet ind til næsten intet alene af den Grund, at de svigtede de Forudsætninger, hvorunder de i sin Tid bleve valgte, saa alene Selvopholdelsesdriften for det radikale Partis Vedkommende vil byde dem ikke at afvige fra de Programpunkter, de have sat som deres Opgave at løse. Og saa længe denne Forudsætning er til Stede for Støtte fra vor Side, vil denne blive dem ydet helt og fuldt.

Jeg kan imidlertid godt forstaa, at ærede Medlemmer af Venstregrupperne trøste sig til, at der maaske kunde blive slaaet en lille Revne i Alliancen. De ere nemlig interesserede i, at dette kan ske, de vide, at skulle de profitere, skal det være paa Grund af vore taktiske Dumheder, og de have maaske før set, at der er begaaet nogle taktiske Fejl med Hensyn til Samarbejdet mellem disse to Partier, og de tænke sig maaske Muligheden af, at dette skulde gentage sig til Fordel for dem selv. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at det Haab i saa Henseende vil blive beskæmmet. Vi ere ganske paa det rene med, at hvis vi i en nær Fremtid skulde gaa ud til Vælgerne, maa vi søge at undgaa de taktiske Fejl, vi begik ved sidste Valg. Vi ville vide at holde fast og ubrødelig sammen, fordi begge Partier have en saa stor Interesse af, at dette sker, og det vilde efter min Mening være noget af en politisk Forbrydelse, set fra vort Synspunkt, om vi ikke holdt dette gode Forhold i Live, og jeg er da ikke i Tvivl om, at de Radikale ville faa al den Støtte, de regne med, at den vil blive ydet dem helt og fuldt.

Med Hensyn til vor specifikke Samfundsopfattelse stole vi paa, at Tiden og Udviklingen nok ville vise, om vi have Ret i vor Samfundsopfattelse, eller de øvrige Partier have Ret i deres. I saa Henseende synes jeg, at vi have et lille Fingerpeg i det, der blev omtalt her forleden Dag. Man beklagede nemlig, at adskillige af de Toldlætelser, som fremkom ved Toldlovens Revision, og som man havde tænkt sig skulde komme det store forbrugende Publikum til gode, ere gaaede i de forkerte Lommer. Man har her særlig peget paa Petroleumstrusten, og man har sagt, at der her med Hensyn til Petroleum skabtes et Monopol, hvorved Trusten ser sig i Stand til at tilvende sig de Fordele, som man har tiltænkt det store forbrugende Publikum ved Lettelsen af Tolden. Nu er jeg af den bestemte Opfattelse, at